

A szegény B. B.-ről

1.

Én, Bertolt Brecht, a fekete erdőkből
származom. Anyám a városba vitt,
midőn méhében feküdtem. S az erdők hűvösségét
megőrzöm magamban halálomig.

2.

Az aszfaltváros az otthonom. Valamennyi
halotti szentségét magamhoz vettem:
ujságokat. És dohányt. Pálinkát.
Gyanakvón, lustán és végül elégedetten.

3.

Barátságos vagyok az emberekhez.
Hordom, mint ők, a keménykalapot.

Azt mondom: Mind egész különös szagu állat.
S azt mondom: Nem számít, én is az vagyok.

4.

Üres hintaszékeimbe néhány asszonyt
ültetek délelőttönként néhanap.
Gondtalan elnézem őket s így szólok: A tiétek
vagyok, de bennem bíznotok nem szabad.

5.

Férfiak gyűlnek körém estelente,
„gentlemen”-t mond ilyenkor, aki szól.
Lábukat felrakják az asztalomra,
s „Lesz még jobb sorunk is” – mondják. S én nem
kérdem, mikor.

6.

Reggel a szürkületben a fenyők vizelnek

és férgük – a madárhad – jajgatásba fog.
A városban poharamat ekkor hörpintem ki,
eldobom a csikket s nyugtalan álomba zuhanok.

7.

Könnyelmű nemzedék, ültünk, és azt gondoltuk:
nem dőlhetnek romba fejünk fölött a házak
(így építettük Manhattan szigetének felhőkarcolóit,
s az Atlanti-óceánt mulattató karcsú antennákat).

8.

E városokból az marad, mi rajtuk átfütyül: a szél!
Boldog, mert házainkat üresre zabálja végre.
Tudjuk, hogy előfutár mind, aki ma él,
és ki utánunk jön, nem méltó említésre.

9.

A jövőendő földrengésekkor remélhetőleg
nem oltom ki virginiámat keserűen-zavartan,
én, Bertolt Brecht, ki aszfaltvárosokba vetődtem
a fekete erdőkből, anyám testében, hajdan.

EÖRSI ISTVÁN fordítása